

Recenzja
dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej oraz aktywności naukowej
Dr Pawła Piotra Falenty

Recenzja osiągnięć naukowych dr Pawła Piotra Falenty uzyskanych po otrzymaniu stopnia doktora oraz ocena aktywności naukowej przygotowana została na podstawie kryteriów określonych w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021, poz. 478 tj., ze zm.; dalej jako: PSWiN).

Na podstawie art. 221 ust. 4 PSWiN wyznaczony zostałem przez Radę Doskonałości Naukowej do składu komisji habilitacyjnej w charakterze recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Pawłowi Piotrowi Falencie w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne. Do powiadomienia załączono dokumentację wniosku. Nie przekazano recenzentowi dorobku Kandydata w żadnej formie (kopii, skanu), poza pracą oznaczoną jako praca habilitacyjna, co wobec wymogu przedstawienia w recenzji informacji o liczbie publikacji naukowych oraz faktu, że większość publikacji wydano w wydawnictwach o ograniczonych zasięgu, oznaczało konieczność rozbudowanej kwerendy bibliotecznej, celem weryfikacji podanych w autoreferacie informacji.

I. Podstawowe dane dotyczące Habilitanta:

- 2017, magister prawa, na Wydziale Prawa i Administracji Wyższej Szkoły Prawa im. Heleny Chodkowskiej we Wrocławiu;
- 2014, doktor nauk ekonomicznych, specjalność gospodarka lokalna i regionalna, od 27 lutego 2014 r., tytuł rozprawy doktorskiej: *Szkolenia współfinansowane ze środków Unii Europejskiej a poziom kapitału ludzkiego na regionalnym rynku pracy*. Szkoła Główna Handlowa;
- 2005, magister politologii, na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Zielonogórskiego;
- 2003, licencjat na kierunku administracja publiczna, w Wyższej Szkole Zawodowej w Sulechowie;
- kandydat nie ubiegał się dotąd o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

II. Przebieg pracy zawodowej i naukowej (wg oświadczenia Kandydata):

- od 2015 r. pełni rolę biegłego z zakresu zamówień publicznych oraz audytu i kontroli oraz od 2021 w zakresie przestępczość urzędnicza (nieznana recenzentowi specjalizacja biegłych sądowych);
- pełni rolę eksperta – konsultanta dla Oddziału Żandarmerii Wojskowej w Żaganiu w zakresie badania dokumentacji przetargowej
- pełnił funkcję kontrolera w Wojewódzkim Urzędzie Pracy w Zielonej Górze (brak danych co do okresu aktywności),

- był zatrudniony w Urzędzie Kontroli Skarbowej w Zielonej Górze (brak danych co do okresu aktywności),
- był zatrudniony w Najwyższej Izbie Kontroli, Delegaturze we Wrocławiu (brak danych co do okresu aktywności),
- był zatrudniony jako audytor w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Dolnośląskiego we Wrocławiu (brak danych co do okresu aktywności),
- w Dolnośląskim Wojewódzkim Urzędzie Pracy w Wałbrzychu na stanowisku kierownika wydziału organizacyjno-prawnego (brak danych co do okresu aktywności),
- pełnił funkcję audytora wewnętrznego w Regionalnym Zarządzie Gospodarki Wodnej we Wrocławiu.
- w latach 2011-2017 pełnił funkcję przewodniczącego rady nadzorczej, a następnie członka zarządu spółki prawa handlowego zajmującej się audytem i doradztwem prawno - organizacyjnym.
- w 2017 r. podjął zatrudnienie w Wyższej Szkole Oficerskiej Wojsk Lądowych im. Tadeusza Kościuszki we Wrocławiu, gdzie pełnił funkcję pełnomocnika Rektora ds. kontroli zarządczej,
- był asystentem w Prokuraturze Regionalnej we Wrocławiu,
- od 2018 roku zatrudniony jest w Kancelarii Adwokackiej Adwokata Pawła Kikoły, gdzie pracuje w charakterze doradcy prawnego,
- od 2019 r. odbywa aplikację radcowską przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Wałbrzychu;
- 2010-2017 – członek Instytutu Audytorów Wewnętrznych IIA Polska.

III. Ocena osiągnięć naukowych

A. Dorobek naukowy

Podlegający ocenie w postępowaniu habilitacyjnym dorobek naukowy dr Piotra Pawła Falenty obejmuje w całości 54 pozycje opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora nauk ekonomicznych. Składają się nań 2 monografie, w tym jedna to praca habilitacyjna, 34 rozdziały w monografiach naukowych oraz 18 artykułów w czasopismach naukowych. Ponadto, przed uzyskaniem stopnia doktora ekonomii Habilitant opublikował 7 artykułów naukowych, które jednak nie mogą być przedmiotem oceny. Wszystkie prace, z wyłączeniem 4 opracowań (wspólnie z Jankowska – Prochot I., brak wskazania procentowego udziału autorskiego) opublikowane zostały samodzielnie przez Autora.

Publikacje dr Piotra Pawła Falenty nie są związane z jedną dziedziną prawa, lecz odnoszą się do zagadnień zasadniczo odległych, takich jak prawo zamówień publicznych oraz z drugiej strony prawo karne, prawo karne materialne i kryminalistyka. W ramach publikacji z zakresu prawa karnego również trudno odnaleźć monotematyczne kierunki badawcze, lecz prace z zasady dotyczą oddalonych od siebie zagadnień. Mogłoby to oczywiście dowodzić umiejętności poszukiwania przez Autora problemów badawczych wartych analizy, gdyby nie fakt, że publikacje te w znaczącej ilościowo części mają charakter sprawozdawczy i opisowy, stanowiąc relację z orzecznictwa oraz poglądów innych autorów. Nie zwiększa to oceny dorobku, jeśli mamy na myśli jego wartość naukową.

Stwierdzić trzeba, że podstawowe kierunki publikacji związane są z następującymi dziedzinami nauk prawnych:

- (1) Prawo zamówień publicznych – *Nowe dyrektywy w zakresie zamówień publicznych – wybrane problemy z uwzględnieniem orzecznictwa na szczeblu krajowym i Unii Europejskiej*, [w:] D. Gil (red.), *Sądownictwo polskie wobec dorobku prawa UE*, Wydawnictwo Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Lublin 2015; *Zamówienia publiczne a opinia biegłego – doświadczenia praktyczne*, [w:] J. Żylińska, M. Filipowska – Tuthill (red.), *Postępowanie dowodowe w procesie karnym – zagadnienia wybrane*, Wydawnictwo WSPHCH, Wrocław 2016; *Naruszenie obowiązków zawodowych jako przesłanka wykluczenia wykonawcy w zamówieniach publicznych – próba unifikacji europejskich i polskich rozwiązań prawnych w świetle wybranego orzecznictwa*, [w:] P. Bieś – Srokosz, J. Srokosz, E. Żelasko – Makowska, *Oddziaływanie praw: międzynarodowego, europejskiego oraz wybranych państw na polski porządek prawny*, Wydawnictwo Akademii im. Jana Długosza, Częstochowa 2017; *Dyscyplina finansów publicznych na tle wybranych regulacji prawa karnego. Odpowiedzialność karna wójta za przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków*, [w:] A. Talik, E. Pudło, R. Mazur, *Samorząd terytorialny w systemie odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych*, Nowe Zeszyty Samorządowe – Opinie Prawne, Wrocław 2019; *Problemy audytu wewnętrznego w zarządzaniu w sektorze publicznym*, *Prace Naukowe Wałbrzyskiej Wyższej Szkoły Zarządzania i Przedsiębiorczości*, nr 31 (1) 2015, Wałbrzych 2015; *Analiza wybranych orzeczeń w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych w dziedzinie zamówień publicznych a możliwość naruszenia norm prawa karnego*, *Finanse Komunalne* nr 3 (254), maj – czerwiec 2020; *Ustawa COVID-19 na tle rozwiązań w zakresie dyscypliny finansów publicznych. Analiza z wykorzystaniem elementów metody kompletu normatywnego*, *Przegląd Prawa Publicznego* 7-8/2021;
- (2) Prawo karne procesowe – publikacje nt. *Dowody elektroniczne w procesie karnym – założenia i kierunki zmian*, [w:] J. Żylińska, M. Filipowska – Tuthill (red.), *Postępowanie dowodowe w procesie karnym – zagadnienia wybrane*, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Prawa im. Heleny Chodkowskiej, Wrocław 2016; *Rola biegłego z zakresu badania dokumentów oraz współpraca z nim – próba oceny projektu nowej ustawy o biegłych sądowych*, [w:] ta sama praca zbiorowa; *Ciężar dowodu w postępowaniu o przekroczenie uprawnień oraz rażące naruszenie prawa przez funkcjonariusza publicznego na gruncie karnym i administracyjnym w Polsce, Niemczech i Wielkiej Brytanii – wybrane aspekty*, [w:] D. Gil (red.), *Dowód w procesie karnym w perspektywie porównawczej*, Lublin 2016; *Funkcjonariusz publiczny jako pokrzywdzony w przestępstwie naruszenia nietykalności cielesnej*, [w:] T. Kaczmarek, M. Filipowska – Tuthill, J. Żylińska, *Ochrona prawna pokrzywdzonego*, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Prawa im. Heleny Chodkowskiej we Wrocławiu, Wrocław 2017; *Biegli sądowi a przestępstwa gospodarcze – wybrane aspekty*, [w:] D. Gil, P. Rogowski, *Rola biegłych we współczesnych postępowaniach sądowych*, Wydawnictwo

Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Lublin 2019; *Tajemnica adwokacka w postępowaniu karnym na tle ochrony praw jednostki w Polsce*, [w:] Falenta P., B. Biel i inni, *30 lat wolności. Osiągnięcia, ludzie, perspektywy*, Warszawa 2019; *Postępowanie dowodowe w przestępstwie narażenia na zarażenie z art. 161 k.k.*, D. Semków, I. Kułak (red.), *Przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. Aspekty prawne, kryminologiczne i kryminalistyczne. Tom III.*, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2021; *Odszkodowanie za niesłuszne skazanie w świetle art. 552 k.p.k. oraz wybranego orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka*, Administracja (teoria – dydaktyka – praktyka), (53) 4/2018; *Dowód z przesłuchania świadka (radcy prawnego/adwokata) w postępowaniu karnym w kontekście zakazów dowodowych z art. 178 k.p.k. oraz 180 § 2 k.p.k.*, Państwo Prawne nr 1 (9)/2019; *Obligatoryjna obrona w postępowaniu karnym ze względu na stan zdrowia psychicznego oskarżonego. Poglądy doktryny i orzecznictwa.*, Radca prawny. Zeszyty naukowe nr 4 (25)/2020; *Przeszukanie kancelarii adwokackiej – wybrane aspekty procesowe i zawodowe*, Palestra nr 5/2021; *Nowy art. 52a k.p.k. jako realizacja praw pokrzywdzonego*, Prokuratura i Prawo nr 6/2021; *Obowiązek wysłuchania przez sąd podejrzanego przed orzeczeniem względem niego środka zabezpieczającego – glosa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 sierpnia 2020 r. (K 46/15)*, Radca Prawny. Zeszyty naukowe nr 4 (25)/2020;

- (3) Kryminalistyka - *Znaczenie metody opisowo – porównawczej stosowanej w ramach badań pismoznawczych dla prawnokarnej ochrony dokumentów w Polsce*, [w:] J. Żylińska, M. Filipowska – Tuthill (red.), *Postępowanie dowodowe...*; *Oględziny miejsca zdarzenia – ujęcie kryminalistyczne i karnoprosesowe*, [w:] A. Borcuch, M. Tomczyk (red.), *Bezpieczeństwo krajowe i międzynarodowe w XXI wieku*, Wydawnictwo ArchaeGraph, Łódź-Kielce 2020;
- (4) Prawo karne materialne - *Przestępstwo przekraczania uprawnień w działalności urzędniczej*, [w:] P. Bieś – Srokosz, K. Mucha (red.) *Podmioty prawa we współczesnej administracji publicznej*, Częstochowa 2016; *Karnoprawne aspekty udziału funkcjonariusza publicznego w przestępczości zorganizowanej – przegląd doktryny i orzecznictwa*, [w:] J. Żylińska, M. Filipowska - Tuthill (red.), *Współczesne wyzwania nauk ekonomicznych i społecznych*, Warszawa 2016; *Przestępstwo znieważenia policjanta jako przykład karnoprawnej ochrony funkcjonariusza publicznego*, [w:] P. Majer, M. Seroka (red.), *225 lat Policji w Polsce*, Olsztyn 2017; *Niepoczytalność – ujęcie psychologiczne i prawnokarne*, [w:] J. Nyćkowiak, J. Leśny, *Badania i Rozwój Młodych Naukowców*. Poznań 2017; *Prawnokarna ochrona w zawodach medycznych przysługująca funkcjonariuszom publicznym – wybrane zagadnienia*, [w:] tamże; *Artykuł 246 k.k. - wymuszanie zeznań przez funkcjonariusza publicznego - jako determinant spadku zaufania do wymiaru sprawiedliwości*, [w:] J. Żylińska, I. Przychocka – Tuthill, *Nauki społeczne i ekonomiczne – węzłowe zagadnienia*, Warszawa 2017; *Przestępstwo zakłócania przetargu w świetle wybranego orzecznictwa*, [w:] L. Bielecki, J. Mojał, A. Żywicka, *Bezpieczeństwo gospodarcze i finansowe Polski. Wymiar publicznoprawny oraz prywatnoprawny.*, Lublin 2018; *Art. 148 § 3 Kodeksu karnego – wybrane*

karnoprawne aspekty zabójstwa funkcjonariusza publicznego, [w:] J. Żylińska, I. Przychocka, A. Wikarczyk, K. Gawkowski, *Prace naukowe. Prawo.*, Warszawa 2018; *Znęcanie się nad pozbawionym wolności – wybrane aspekty praktyczne i prawne*, [w:] R. Runiewicz, J. Żylińska, M. Szczerbak, I. Przychocka, K. Gawkowski, *Współczesne problemy zarządzania i bezpieczeństwa*, Warszawa 2019; *Ochrona wierzyciela w świetle przestępstwa z art. 301 § 1 k.k. – rozważania doktryny i orzecznictwa*, [w:] J. Mojak, A. Żywicka, L. Bielecki, *Bezpieczeństwo prawne i bezpieczeństwo obrotu prawnego w Polsce*, Lublin 2019; *Odpowiedzialność podmiotów zbiorowych w świetle projektu nowej ustawy – rozważania prawne i praktyczne*, [w:] Krysiński S., Wikarczyk A., Żylińska J. (red.), *Nauki społeczne w dobie innowacji*, Warszawa 2019; *Przestępstwo z art. 149 k.k. Analiza prawno-karna.*, [w:] Kmiecik B. (red.), *Seksualność i prawo*, Wydawnictwo, Warszawa 2020; *Praca społecznie użyteczna w wykonaniu kary grzywny jako szansa dla skazanego – ujęcie karnoprawne i praktyczne*, [w:] A. Koman, A. Szyszka (red.) *Problemy prawa w XXI wieku. Aspekty teoretyczne i praktyczne*., Kielce- Lublin 2020; *Kwalifikowanie znamion przestępstwa nieumyślnego spowodowania śmierci na tle wybranych orzeczeń sądowych*, D. Semków, I. Kułak (red.), *Przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. Aspekty prawne, kryminologiczne i kryminalistyczne. Tom II.*, Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Rzeszów 2020; *Realne czy nierealne możliwości mediacji w sprawie karnej w kontekście art. 296 § 1 Kodeksu karnego*, [w:] J. Filaber (red.), *Mediacje. Podstawy prawne i praktyka stosowania*, Warszawa 2021; *O odpowiedzialności biegłego sądowego na tle wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 listopada 2019 r. o sygn. akt V ACa 266/18 – wybrane aspekty prawa cywilnego i karnego (glosa)*, [w:] A. Borcuch, D. Mielnik, *Prawo i administracja wobec wyzwań XXI wieku*, Kielce 2020; *Wyłączenie odpowiedzialności za przestępstwo z art. 231 k.k. na skutek ustawy antykryzysowej związanej z COVID-19 – wybrane aspekty zagrożeń*, [w:] A. Drozdek, *Finanse publiczne i podatki w czasie pandemii COVID-19*, Warszawa 2020; *Art. 17 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych contra art. 305 Kodeksu karnego - wybrane aspekty odpowiedzialności kierownika jednostki*, [w:] A. Talik, E. Pudło, R. Mazur, *Zasady dysponowania środkami publicznymi i skutki ich naruszenia*, Wrocław 2020; *Przestępstwo nawoływania do nienawiści na tle wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2019 r. (sygn. akt IV KK 38/18) oraz wybranych poglądów doktryny i orzecznictwa.*, [w:] R. Runiewicz, I. Przychocka, L. Milewski, *Współczesne problemy bezpieczeństwa, zarządzania i nowoczesnej inżynierii*, Warszawa 2021; *Penalizacja czynu „przekręcania licznika” jako przejaw dbałości o interesy obywateli?* [w:] Bieś-Srokosz P., *Interes publiczny a prywatny*, Wydawnictwo Uniwersytetu Humanistyczno-Przyrodniczego im. Jana Długosza w Częstochowie; *Karnoprawne aspekty przestępstwa fałszerstwa intelektualnego*, *Journal of Modern Science*, Tom 1/28/2016, Józefów 2016; *Przestępstwo korupcji – uwarunkowania karnoprawne i społeczne*, *Prace Naukowe Wyższej Szkoły Zarządzania i Przedsiębiorczości z siedzibą w Wałbrzychu*, Nr 37 (1) 2016, Wałbrzych 2016; *Rozważania o pojęciu*

przekraczania uprawnień z art. 231 k.k. na tle wybranych orzeczeń sądowych, Studia prawnicze i administracyjne nr 29 (3) 2019, Warszawa 2019; *Prohibition of torture under Article 3 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms in the light of selected case law of the European Court of Human Rights*, International Relations Review nr 2020 (7); *Zaostrzenie prawa alimentacyjnego jako przejaw populizmu prawnego*, Przegląd Prawa Publicznego 2020/7-8;

- (5) Inne: *Etyka urzędnika – założenia a rzeczywistość. Próba oceny na tle wybranych regulacji etycznych*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu im. Marii Curie – Skłodowskiej w Lublinie, Vol 22, No 41 (2019), Lublin 2019; *Konstytucyjność przepisu o odmowie świadczenia usługi bez uzasadnionej przyczyny - glosa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26.06.2019 r., K 16/17*, Palestra nr 7-8/2020; *Praktyka tworzenia prawa na podstawie istotnych założeń projektowanej ustawy o biegłych sądowych. Dylematy prawne i praktyczne.*, Przegląd Prawa Publicznego 2021/4.

Zdecydowana większość tych prac publikowana była w wydawnictwach uczelnianych, o ograniczonym zasięgu i niewielkim w ocenie recenzenta oddziaływaniu naukowym, w tym najczęściej w m.in. Wydawnictwo Wyższej Szkoły Prawa im. Heleny Chodkowskiej (najwięcej prac, w tym w jednej pracy zbiorowej 4 artykuły z różnych dziedzin! - dot. zamówień publicznych, dowodów elektronicznych, roli biegłego oraz badań pismoznawczych), Wydawnictwo Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie, Wydawnictwo Uczelni Techniczno-Handlowej w Warszawie, Wydawnictwo Młodzi Naukowcy, Wydawnictwo Naukowe Wyższej Szkoły Ekonomii i Innowacji w Lublinie, Wydawnictwo Think & Make w Warszawie, Wydawnictwo ArchaeGraph, Kielce. Kilka prac opublikowano wprawdzie w wydawnictwach o szerszym zasięgu oddziaływania, m.in. Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, Wydawnictwo Uniwersytetu Warmińsko – Mazurskiego, Wydawnictwo Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Instytut Wydawniczy EuroPrawo, Wydawnictwo Profil, Wydawnictwo ArchaeGraph. Nie zmienia to jednak ogólnej niskiej oceny oddziaływania tych publikacji.

Podkreślenia wymaga, że prac nie przedstawiono w dokumentacji postępowania w żadnej postaci (choćby skanu czy kserokopii), a ich pozyskanie przez recenzenta celem potwierdzenia ich istnienia, zapoznania się z ich treścią i wartością wymagało długiej i żmudnej kwerendy. Trudność w pozyskaniu części z tych publikacji, w tym przy wykorzystaniu zasobów bibliotecznych, potwierdza samoistnie ograniczony ich zasięg i krąg odbiorców.

Znaczący jest jednocześnie brak publikacji w uznawanych za najlepsze ogólnopolskich wydawnictwach publikujących prace z zakresu prawa karnego, w tym Wolters Kluwer, Lexis Nexis, czy C.H. Beck, czy wydawnictw najlepszych uczelni polskich i zagranicznych.

To samo stwierdzić należy w zakresie artykułów, które publikowano w niszowych wydawnictwach m.in. Prace Naukowe Wałbrzyskiej Wyższej Szkoły Zarządzania i Przedsiębiorczości, choć akurat w tym zakresie dostrzec trzeba nieliczne publikacje w Palestrze (2), w Przeglądzie Prawa Publicznego (3) w Prokuraturze i Prawie (1). Zauważyć należy brak publikacji w najbardziej znaczących

z perspektywy nauki prawa karnego w Polsce czasopismach (np. Państwo i Prawo, RPEiS). Brak jest też publikacji w czasopismach zagranicznych.

Wśród prac naukowych nie ma prac opublikowanych w językach obcych, za wyjątkiem 1 opracowania wydanego w czasopiśmie *International Relations Review*, wydawanego przez Instytut Nauk politycznych Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego wspólnie z Uniwersytetem we Lwowie.

Podsumowując wskazać należy na ograniczony zasięg oddziaływania publikacji habilitanta oraz fakt, że zdecydowana ich większość ma w istocie charakter sprawozdawczy, stanowiąc relację z istnienia instytucji prawnych, orzecznictwa oraz poglądów innych autorów. Opisywane instytucje należą do różnych gałęzi prawa, pewna ich ilość dotycząca prawa karnego i postępowania karnego publikowana była zresztą jeszcze przed uzyskaniem przez Kandydata tytułu zawodowego magistra prawa w 2017 r., a pozostałe w większości w latach 2017-2020.

B. Ocena monografii (rozprawy habilitacyjnej)

1. Jako najważniejsze osiągnięcie naukowe Habilitant przedstawia monografię *Uprawnienia operacyjne Policji o charakterze inwigilacyjnym*, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2020, ss. 324). Jak wskazuje tytuł rozprawa habilitacyjna dotyczy kwestii działania operacyjnego Policji w zakresie działania o charakterze inwigilacyjnym.

2. Stwierdzić trzeba, że sam wybór problemu badawczego był udany. Wiąże bowiem nie tylko zagadnienia doniosłe społecznie a także aktualne, podlegające dynamicznej ewolucji, ale przede wszystkim wymagające pogłębionej analizy naukowej w zakresie kolizji zachodzących między potrzebą efektywnej ochrony porządku prawnego w państwie, efektywnego zwalczania przestępczości oraz zapobiegania, a potrzebą ochrony praw i wolności jednostki przed nadmierną, tj. nieproporcjonalną ingerencją ze strony organów władzy państwowej. Jest to więc zagadnienie istotne dla nauki prawa konstytucyjnego, nauki prawa karnego procesowego, nauki o ustroju organów ochrony prawnej oraz kryminologii. Stwarza niewątpliwie wartościowe pole do analizy. Dowodem tego są publikowane dotąd opracowania, by wskazać tylko ten najnowsze o charakterze monograficznym, w szczególności monografia D. Szumiło-Kulczyckiej, *Czynności operacyjno-rozpoznawcze i ich relacje do procesu karnego*, LexisNexis 2012, monografia M. Rogalskiego, *Podstuch procesowy i pozaprocesowy. Kontrola i utrwalanie rozmów na podstawie kpk oraz ustaw szczególnych*, Wolters Kluwer 2019 oraz obszerne opracowanie D. Szumiło-Kulczyckiej *Poszukiwanie dowodów traktujące o czynnościach operacyjno-rozpoznawczych i podstuchu oraz ich wprowadzaniu do procesu karnego w Systemie Prawa Karnego Procesowego*, Wolters Kluwer 2019, (tom VIII cz. 3 s. 3229-3397), liczne artykuły oraz znacząca liczba orzeczeń sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Także więc dotychczasowy stan dyskusji naukowej wskazuje na potrzebę opracowania tej monograficznej analizy. Jednakże lektura pracy przekonuje, że zadanie to - przynajmniej na poziomie wymaganym dla monografii naukowej z zakresu nauk prawnych - nie zostało wykonane na poziomie choćby zadowalającym.

3. Celem pracy, na co wskazuje we wstępie Autor, jest analiza problematyki uprawnień Policji o charakterze „operacyjnym z punktu widzenia ochrony praw obywateli przed nadmierną inwigilacją. Jak wskazał sam Habilitant w pracy posłużono się przede wszystkim tzw. „metodą kompletu normatywnego, nazywaną też metodą Fontes”, czyli według oświadczenia Autora metodą badań nad prawem uzupełnionymi o nowe elementy, umożliwiające poznanie przyczyn tworzenia norm prawnych oraz społeczno-gospodarczych skutków ich funkcjonowania. W pracy nie wykorzystano za to z innych metod badawczych właściwych dla nauk prawnych takich jak metoda komparatystyczna, czy metoda historyczno-prawna (jeśli pominąć obszerne przywołanie treści nieaktualnych regulacji prawnych, o czym niżej). Brak też własnych badań empirycznych. Metoda dogmatyczno-analityczna wykorzystana została w bardzo ograniczonym zakresie w ramach prezentacji sposobu wykorzystania tzw. „metody kompletu normatywnego”, pominięto za to milczeniem niemal w całości dostępną literaturę przedmiotu.

4. Praca składa się z 5 rozdziałów poprzedzonych wprowadzeniem i zamkniętych podsumowaniem. Kolejność rozważań nie budzi takich wątpliwości jak ich wartość merytoryczna.

Wprowadzenie stanowi interesujący opis zagadnień badawczych pozostających w polu zainteresowania autora i tłumaczących prawidłowo zasadniczo zakres planowanej pracy oraz wykorzystane metody badawcze. Wskazano na ogólne i powszechnie przyjmowane twierdzenia co do przedmiotu badań jako na tezy badawcze oraz określono pytania szczegółowe. Niestety lektura pracy przekonuje, że właśnie wprowadzenie, oraz niektóre fragmenty podsumowania stanowią najciekawsze poznawczo fragmenty pracy. Jej treść bowiem prowadzi do ocen zasadniczo odmiennych.

Rozdział I pracy zatytułowany został *Inwigilacja w kontekście wybranych unormowań Konstytucji RP*. Oczywiście jest też, że adekwatnie do celu badań oraz jego przedmiotu to właśnie perspektywa konstytucyjna powinna otwierać analizę, a nadto to ona właśnie powinna być szczególnie wnikliwie przeprowadzona. Wyznacza ona bowiem jedną z kluczowych elementów analizy – granicę ochrony praw i wolności jednostki poddanej inwigilacji. Treść samego rozdziału jednak bardzo rozczarowuje. Jest niezwykle pobieżna i wybiórcza. Zawarto w niej w istocie jedynie proste opisanie niektórych – wybranych w sposób pobieżny - wzorców konstytucyjnych tj. art. 47 (ochrona życia prywatnego), art. 49 (ochrona tajemnicy komunikowania się) oraz art. 51 (ochrona informacji) Konstytucji. Nie jest to niestety z pewnością żadna pogłębiona analiza, lecz raczej tylko prezentacja ogólna treści przepisów, oparta o bardzo ubogą wybraną literaturę przedmiotu oraz pozycje, które można w nich znaleźć. W znacznej części zawiera obszerne cytaty z orzecznictwa oraz referowane poglądy kilku wybranych autorów.

Co więcej, pominięto w tej części inne równie kluczowe dla tematyki przepisy Konstytucji, w tym art. 7 Konstytucji – zasada legalizmu, czy w szczególności art. 31 ust. 3 Konstytucji – zasada proporcjonalności - choć potrzeba ta ujawnia się silnie w rozdziale III pkt. 1 czy 2, czy art. 41 Konstytucji (ochrona wolności jednostki). Brak własnej analizy oraz samodzielnych wniosków, pobieżny charakter opisu, a

miejscami przypadkowo cytowane orzeczenia powodują, że rozdział ten uznać trzeba za nieudany. Z trudem spełnia kryteria wymagane dla pracy magisterskiej, a z pewnością nie spełnia już wymogów rozdziału rozprawy doktorskiej w tym zakresie. Może mieć pewien walor informacyjny dla czytelnika, który nie zna zupełnie tematyki konstytucyjnej, lecz w zasadzie tylko taki.

Rozdział II poświęcono opisaniu uprawnień Policji – tj. zakresu czynności i statusu policjanta. Ma on niestety charakter opisowy, a nie analityczny. Poziom analizy naukowej jest niski. Znaczna część jego objętości wykorzystana jest do obszernego cytowania treści wybranych przepisów oraz cytowania treści wybranych orzeczeń. Ten fragment pracy ma charakter informacyjno-opisowy, oparty w znaczącej części na dwóch Komentarzach do ustawy o Policji (B. Opaliński, Ł. Czebotar). Brak jakiegokolwiek w zasadzie analizy zakresu uprawnień Policji, w szczególności analizy własnej. Podobne uwagi dotyczą części dotyczącej „zasad wykonywania zawodu”, określonych jako „istotne zasady”, zapewne dla odróżnienia od „zasad nieistotnych” (o ile takowe istnieją, skoro mowa jest o zasadach), choć wyjaśnienia takiej dystynkcji brak. Nieco lepsze wrażenie robi fragment poświęcony kwestii działania policjanta jako funkcjonariusza Policji. Nie ma tu co prawda żadnych nowych treści, a relacja jest oparta o analizę nadal wybiórczej, lecz jednak adekwatnej literatury z zakresu prawa karnego materialnego. Charakter wyłącznie relacyjny mają znów rozważania dotyczące odpowiedzialności dyscyplinarnej, które uzupełniono o schematy o znaczeniu szkoleniowym i dydaktycznym. Jest to fragment pracy o niskich walorach naukowych, lecz fragmentami dostatecznie informacyjny dla czytelnika poszukującego podstawowych informacji.

Rozdział III *Uprawnienia Policji o charakterze operacyjnym* objął zagadnienia związane z kontrolą procesową, kontrolą operacyjną z ustawy o Policji oraz innych wybranych uprawnień o zbliżonym charakterze. Część poświęcona kontroli procesowej stanowi w istocie swej sprawozdanie z poglądów prezentowanych na ten temat w doktrynie. Niestety, jest to relacja z jedynie przypadkowo wybranych, niereprezentatywnych poglądów, nie jest to też relacja pełna, a dotycząca kilku nie wiadomo według jakiego kryterium wybranych zagadnień. To bardzo ogólny i na podstawowym poziomie zakres informacji. Podobne uwagi dotyczą przedstawienia uprawnień kontroli operacyjnej, przy czym także objętość tej części pracy nie wynika ze szczególności rozważań, ale z obszernego cytowania treści przepisów oraz umieszczenia schematów o znaczeniu jedynie edukacyjnym i dydaktycznym. Wykorzystanie tych schematów pomoże w zrozumieniu omawianych zagadnień osobom, które nie znają przepisów i reguł prowadzenia tych form kontroli. Nie mają jednak żadnego waloru naukowego. Pominięto w tym zakresie całkowicie kwestie dyskutowane w nauce prawa od lat, mające istotne znaczenie, czy kontrowersyjne. Niestety to samo dotyczy pozostałej części rozdziału w zakresie zakupu kontrolowanego, danych lokalizacyjnych i identyfikacji czy charakteru danych, pozyskiwania danych internetowych oraz telekomunikacyjnych. W ostatniej części nawiązano do treści art. 168b k.p.k. i to w istocie jedyny fragment rozdziału o charakterze po części analitycznym, choć zdecydowanie przeważa opisowy charakter oraz relacja z wybranych według nieznanymi kryteriów publikacji innych autorów, zresztą bardzo ograniczona i jedynie wrywkowa. Pominięto jak

wielokrotnie wcześniej większość istotnych i dyskutowanych zagadnień, a także prace, w których to nastąpiło. Brak podsumowania i wniosków, co łącznie nakazuje uznać, że walor naukowy tego fragmentu jest bardzo niewielki.

Rozdział IV to *Analiza zmian prawnych metodą Fontes*. Autor stara się, realizując algorytm wskazanej metody, przeprowadzić analizę zmian dwóch ustaw – ustawy o Policji oraz tzw. ustawy inwigilacyjnej. Próba ta nie jest jednak udana, albowiem brak w tej analizie tego co stanowi o wartości naukowej pracy – najmniej jest tu bowiem właśnie naukowej analizy. Nasuwa się nieodparte wrażenie, że w przekonaniu autora sam fakt przedstawienia metody badawczej i formalne podążanie kolejnymi jej etapami, wypełnienie kolejnych punktów treścią (niezależnie od jej merytorycznej wartości) może zastąpić samą analizę naukową istotnego zagadnienia prawnego i próbę jego rozwiązania.

Tak więc w ramach analizy Habilitant przedstawia w niej tabele, w których cytuje treści przepisów ustawy o Policji z rozróżnieniem stanu prawnego na 6.2.2016 r. i po tej dacie (s. 125-133). Przedmiotem badań wg. autora jest tu określenie wpływu wprowadzonych regulacji prawnych w ustawie o Policji „w zakresie kontroli operacyjnej”. W dalszej części – odwołując się do wybranej metody omówiono proces legislacyjny oraz uzasadnienie projektowanych i wprowadzanych zmian. Obszernie cytowane są następnie i relacjonowane stanowiska opiniujących projekt m.in. SN czy KRS, NRA, opinie medialne (Gazeta Prawna, Fundacja Panoptikon), a w dalszej części stanowiska organów władzy wykonawczej i ustawodawczej (m.in. Rada Ministrów, Prokurator Generalny, ekspertów sejmowych), dalej statystyczne dane o przestępczości. W dalszej części sformułowano hipotezy dotyczące celów, skutków, zakresu oddziaływania zmian. Nie pozostają one jednak w żadnym w zasadzie związku z własnymi ustaleniami autora, a jedynie pozostają w relacji tematycznej z cytowanymi poglądami i stanowiskami innych. Przede wszystkim jednak zdecydowana większość z hipotez nie ma jednak charakteru twórczego, lecz jest swoistym zebraniem poglądów innych, zawierając wskazania takie jak: „zwiększenie uprawnień służb to zwiększenie możliwości dla władzy wykonawczej”, „przyjęte rozwiązania dają możliwość tzw. gromadzenia danych na zapas”, „czynności w ramach kontroli operacyjnej mogą być bardziej efektywne”. Zdania określone jako hipotezy badawcze to w istocie lista o charakterze opisowym dość oczywistych twierdzeń, pozbawiona elementów nowych i konstruktywnych, chyba żeby za takie uznać wskazanie na potrzebę „większego zaangażowania kadrowego”, czy na szansę „na większą skuteczność prowadzonych postępowań przygotowawczych”.

W kolejnej części tak prowadzonych rozważań zawarto schematy oznaczone jako „rekonstrukcja elementów formalnych wynikających z <<głównego>> aktu prawotwórczego”, tj. w istocie kolejne szkoleniowo-informacyjne tabele opisujące tryb postępowania. Nie mają one żadnego znaczenia w analizie naukowej, lecz zdają się być powiązaniem wprowadzonym tematycznie, ale jedynie fragmentem materiałów szkoleniowych i dydaktycznych na ten sam temat.

W części określonej jako weryfikacja hipotez i ustaleń ograniczono się w istocie do powtórzenia ich treści oraz krótkiego komentarza, m.in. z przedstawieniem danych statystycznych oceny poczucia bezpieczeństwa w społeczeństwie, stanu

zatrudnienia w Policji, jej budżetu, a jedyny nieco szerszy fragment stanowi relacja z treści opinii HFPC i jej oceny wpływu inwigilacji na ochronę praw jednostki. W tej części, w której niezależnie od wybranej metody analizy konieczne jest oparcie się na własnych ustaleniach i poglądach, samodzielnie opisanych i samodzielnie uzasadnionych nie znajdujemy nic, poza tym co wskazano wyżej. Sformułowano wreszcie „zalecenia” w postaci 8 zdań zawierających nie tyle wynik własnej analizy (której w tym rozdziale zabrakło), co twierdzenia oczywiste i ogólnikowe, powtarzane w licznych publikacjach naukowych, np. o potrzebie kontroli sądowej, potrzebie określenia przesłanek pozyskiwania danych, ograniczyć dostęp dla służb do danych internetowych. Rzecz więc w istocie nie w błędach sformułowanych wniosków, lecz w tym, że brak jest samodzielnych i autorskich rozważań, które doprowadziłyby do tych wniosków, a nadto wnioski te są ogólnikowe, zgłaszane znaczenie wcześniej w publikacjach których autor nie przywołał i pominął, nie zawierają w ocenie recenzenta żadnych elementów nowatorskich. Nie mogą stanowić żadnego wkładu w rozwój nauki prawa karnego. Stanowić mogą jedynie materiał informacyjny dla osób nieznających omawianej tematyki, jednak ze względu na wybiórczy charakter wymagający i w tym zakresie bardzo głębokiego uzupełnienia.

Ten sam sposób opisanego zastosowano w drugiej części rozdziału dla ustawy antyterrorystycznej. Analiza zmian polega na przedstawieniu tabel z treścią przepisów przed i po zmianie, ponownie obszernej relacji procesu legislacyjnego, z obszernym opisaniem stanowiska jego uczestników oraz podmiotów opiniujących (s.182-208), także wielostronicowe cytaty z tych wypowiedzi (por stanowisko RPO s. 189-195, opinie ekspertów BAS Sejmu) oraz treść wypowiedzi publikowanych na ten temat w TVP Info, Polskie Radio, gazecie Rzeczpospolita oraz kolejno trzech artykułów naukowych. Schemat dalszego opisywania odpowiada wcześniejszemu, powtórzono w nim schemat i kolejność testu Fontes prezentując jednak tezy uproszczone i oczywiste, kolejne schematy dydaktyczne, istotne zwłaszcza dla osób, które nie znają tych przepisów, a chcą się im „bliżej przyjrzeć”. Kolejną część oznaczoną jako weryfikacja hipotez to powtórzenie wcześniejszych twierdzeń z ich krótkim 2-3 zdaniowym komentarzem albo bez. Stwierdzić należy, że o ile wartość poznawcza tego rozdziału dla osób nieznających tematyki jest choć ograniczona, o tyle wartość naukowa jest po prostu znikoma. Nie sposób także uznać, że sam fakt zastosowania określonej metody, niezależnie od wartości merytorycznej rozważań wystarczy dla uznania pracy za wartościową naukowo. Być może byłoby inaczej, gdyby była to praca o adaptacji metodologii pracy naukowej.

Jeszcze mniejszą wartość naukową posiada kolejny V rozdział *Analiza orzecznicza wprowadzonych rozwiązań prawnych*. Już sam tytuł jest mylący. Rozdział zawiera bowiem nie tyle analizę rozwiązań w świetle orzecznictwa, lecz omówienie po części stanów faktycznych i po części treści wybranych przez autora kilku (9) orzeczeń. Wszystkie dotyczą co prawda tematyki głównej pracy, nie jest to jednak lista wyczerpująca, a wręcz przeciwnie wybór kilku spośród ogromnej liczby istotnych orzeczeń, według nieznanego, bo nieujawnionego w pracy kryterium. Co więcej, sposób ich wprowadzenia do pracy polega nie na analizie merytorycznej wartości stanowiska, lecz na obszernym ich referowaniu, zbliżonym do formy glosy, niekiedy ze stanem faktycznym, wszakże pozbawionym w istocie własnego

pogłębionego, a w większości przypadków nawet pobieżnego komentarza. Przykładowo ocena sprowadza się do stwierdzenia: „Dokonując oceny przedmiotowego orzeczenia należy stwierdzić, że strony procesowe dokonały błędnej kwalifikacji czynności, które miały miejsce w niniejszej sprawie, uznając, że doszło do przeprowadzenia kontroli procesowej w rozumieniu k.p.k., a nie kontroli operacyjnej w rozumieniu ustawy o Policji. (...) Z perspektywy dopuszczalności i prawidłowości dowodu z kontroli operacyjnej nie doszło zatem w postępowaniu do żadnych nieprawidłowości, stąd zarzuty apelacyjne okazały się chybione” (s.237). Także w kolejnych cytowanych obszernie i relacjonowanych orzeczeniach wnioski autora dotyczą prawidłowości/nieprawidłowości postępowania organu w konkretnej sprawie. W praktyce nie ma w tym rozdziale własnych wniosków autora, poza zreferowaniem obszernie na wielu stronach treści orzeczenia oraz jego podsumowania. Brak wniosków zamykających rozdział utrudnia zrozumienie znaczenia tych fragmentów, a ich wartość naukowa jest co najwyżej znikoma.

Zakończenie pracy liczy 16 stron. Wskazuje się tu na wnioski mające wynikać z pracy, które potwierdzać mają prawidłowość też wskazanych na wstępie. Rzecz jednak w tym, że gdy autor wskazuje na wnioski wynikające z rozdziału I dot. Konstytucji to powołuje się na badania, których tam po prostu nie ma. Gdy stwierdza, że przeprowadzone badania odnoszą się do tezy o potrzebie kontroli sądowej uprawnień operacyjnych to trudno zgadnąć do której części pracy się odwołuje, albowiem badań naukowych na temat kontroli sądowej nad uprawnieniami operacyjnymi w pracy też nie ma. Podobnie zdziwienie recenzenta budzi wniosek, że hipotezy o nadmiernej ingerencji władz w prywatność obywateli „można zweryfikować częściowo pozytywnie, a częściowo negatywnie”, analizy tej bowiem – przynajmniej na poziomie analizy naukowej w pracy również całkowicie brak.

Należy zdecydowanie negatywnie ocenić przyjęty w pracy sposób analizy – a w istocie pewnej tylko chaotycznej relacji, polegający na wskazywaniu tez badawczych (skąd inąd najczęściej oczywistych, powszechnie też przyjmowanych w nauce prawa), przedstawieniu ich jako nowych postulatów, opisanii ich przez przywołanie treści przepisów, procesu legislacyjnego oraz krótkich komentarzy, przy całkowitym pominięciu naukowej analizy omawianej problematyki, a na koniec wskazaniu na przeprowadzoną w ten sposób analizę czy badania. Rzecz też chyba nie w zastosowanej metodzie badawczej (metodzie Fontes) która może okazać jeszcze swoją przydatność, lecz w braku rozważań merytorycznych, własnych i pogłębionych badań oraz analiz, które miałyby rzeczywistą wartość naukową.

W istocie odnoszą się te stwierdzenia również do pozostałych tez wskazanych jako wnioski pracy, w tym m.in., że „wprowadzone zmiany nie uwzględniają adekwatnych uwag środowisk naukowych i branżowych,” oraz tych z rozdziału IV, w którym wykorzystano przywoływaną wielokrotnie metodę Fontes. Powtórzono wnioski wskazane jako „wynikające” z analizy w rozdziale IV jako wnioski pracy oraz zaproponowano zmianę przepisów ustawy o Policji i innych ustaw. Jest pewna wartość wniosków końcowych, ukazuje ona bowiem ogólne stanowisko autora, brak jest jednak jego zakotwiczenia w naukowo przeprowadzonej analizie poruszanej tematyki.

Trudno znaleźć te fragmenty pracy, które zawierają rzeczywiście wartościową i pogłębioną analizę problemów naukowych, a nie sprowadzają się do cytowania statystyki, przedstawienia schematów dydaktycznych, cytowania treści zmienianych przepisów, obszernego, ale wybiórczego bardzo relacjonowania ustaleń innych autorów, czy krótkich i ogólnikowych komentarzy o znaczeniu zmian dla funkcjonowania organów państwa, sądów czy obywateli. Taki sposób prowadzenia pracy nie spełnia kryteriów samodzielnej pracy naukowej. Jest to raczej rodzaj kompilacji zgromadzonych dość przypadkowo informacji, przez osobę, która próbuje zrozumieć omawianą instytucję i budując schematy oraz tabele uporządkować w jakiś sposób tę wiedzę. Formuluje przy tym jako wnioski twierdzenia, które charakteru nowości nie mają.

5. Recenzowana praca liczy 297 stron, w tym 9 stron wstępu oraz 16 stron zakończenia.

Literatura wykorzystana w pracy jest dyskwalifikująco uboga. Potwierdza to treść pracy i braki w rozważaniach wynikające być może z nieznamomości tematyki (m.in. w zakresie procesowym, ale także z zakresu czynności operacyjno-rozpoznawczych, uprawnień operacyjnych), a także uwidacznia to zadziwiająco skromny wykaz literatury, w którym pomija się nie tylko wskazane już fundamentalne dla tej tematyki prace D. Szumiło-Kulczyckiej, czy M. Rogalskiego, ale także dorobek takich autorów jak K. Boratyńska, K. Dudka, T. Grzegorzczak, B. Kurzępa, J. Skorupka czy A. Taracha. Pomija się w pracy zupełnie tak dużą liczbę prac, że ich powołanie zajęłoby kilka stron, wskazać wystarczy, iż są to prace m.in. S. Baczyńskiego, M. Chrabowskiego, K. Eichstaedta, W. Jasińskiego, W. Koziół, J. Kudły, C. Kuleszy, A. Lacha, D. Miszczaka, K. Olejnika, K. Skowrońskiego, Z. Sobolewskiego, K. Szczepowicza, M. Świergosza, R. Zakrzewskiego, A. Żebrowskiego i wielu in. Zakres niewykorzystanej literatury wskazuje najlepiej na brak pogłębionej znajomości omawianej problematyki. Szkoda, że Autor nie zadał sobie trudu zapoznania się z dorobkiem naukowym tematu, który wybrał na przedmiot swojego opracowania. Nieco wyżej ocenić należy wykorzystanie orzecznictwa, lecz w tym zakresie także jest to bardziej wybór subiektywny i bardzo ograniczony (by napisać prawdę przykładową), niż wykorzystanie dostępnych i istotnych dla tematu orzeczeń.

6. Biorąc wszystko powyższe pod uwagę nie sposób uznać, by recenzowana praca stanowiła istotny wkład w rozwój nauki prawa. Praca ta posiada jedynie pewne walory informacyjne i dydaktyczne, może być fragmentami wykorzystana jako materiał szkoleniowy dla osób pragnących poznać tematykę związaną z prawnymi regulacjami dotyczącymi kontroli operacyjnej. Nie jest to z całą pewnością jednak samodzielne opracowanie naukowe, a tym bardziej rozwiązujące problem badawczy na poziomie pozwalającym na uznanie jej za pracę doktorską, czy tym bardziej habilitacyjną.

C. Podsumowanie i końcowa ocena dorobku naukowego dr Piotra Pawła Falenty

Sumując wszystkie powyższe ustalenia, oceny i uwagi stwierdzić należy, że choć pozornie w ujęciu liczbowym dorobek publikacyjny prezentuje się przeciętnie to jednak ocena merytoryczna dorobku naukowego dr Piotra Pawła Falenty nie jest pozytywna. Obejmuje on zagadnienia z zakresu różnych dziedzin prawa, co może być uznane za jego zaletę. Jednocześnie jednak jest to dorobek złożony z prac, w których przeważa sprawozdawczy i informacyjny charakter – być może właśnie dlatego, że związany z omawianiem zagadnień odległych od siebie i nie powiązanych treściowo. Widoczne jest to silnie w zakresie prac z prawa karnego materialnego i prawa procesowego, dominujących liczbowo. Są to w dominującej mierze opracowania odtwórcze. Brak także cykli tematycznych oraz pogłębionej analizy poruszanych zagadnień, znacząca część publikacji nie wskazuje na szczególną znajomość opisywanej tematyki, a jedynie na pewne umiejętności relacjonowania treści przepisów, ustaleń i badań innych autorów oraz publikowanych i wybranych orzeczeń. Trudno dopatrzeć się w tym zakresie wartości naukowej mającej przekonać, że mamy do czynienia z autorem specjalistą z danej tematyki.

Jako zasadnicze osiągnięcie naukowe wskazuje Habilitant monografię, której ocenę przedstawiono powyżej. Praca ta nie spełnia wymogów rozprawy habilitacyjnej. Nie powtarzając szczegółowo tych ocen podkreślić należy, że podjęcie próby zastosowania określonej metody badawczej, która w praktyce jednak nie sprowadza się do prowadzenia samodzielnej i pogłębionej analizy naukowej, lecz jedynie do wypełnienia określonego formularza badań niesamodzielnymi ustaleniami innych autorów, podmiotów, aktów prawnych oraz wybiórczą relacją nie spełnia kryteriów pracy naukowej o doniosłym, a choćby pozytywnym znaczeniu naukowym. Podsumowując, należy uznać, że praca ta nie stanowi żadnego wkładu w rozwój badań naukowych w zakresie prawa karnego.

IV. Ocena aktywności naukowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego Habilitanta.

Działając zgodnie z wymogami obowiązujących przepisów i w oparciu o przedstawioną dokumentację należy w tym miejscu przedstawić także ocenę aktywności naukowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego Habilitanta. W tym zakresie Habilitant wskazuje na udział w krajowych konferencjach i seminariach naukowych najczęściej w następujących miejscach: Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie, Wyższa Szkoła Prawa im. Heleny Chodkowskiej we Wrocławiu, Wyższa Szkoła Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni, Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich we Wrocławiu, Wyższa Szkoła Ekonomii i Innowacji w Lublinie. Wskazuje także na trzynaście konferencji, które „miały charakter międzynarodowy”, choć wszystkie odbyły się w Polsce i były organizowane przez krajowe uczelnie. Habilitant wskazuje, że w tych samych konferencjach udział brali przedstawiciele najważniejszych ośrodków naukowych w Polsce oraz ośrodków zagranicznych. Brak jednak w tym wykazie udziału w znaczących w nauce prawa karnego konferencjach, zjazdach katedr i zakładów, ogólnopolskich czy zagranicznych. Biorąc po uwagę tak bardzo ograniczony krąg dyskusji, w jakiej

uczestniczy Habilitant nie sposób uznać by jego poglądy wpływały w jakikolwiek sposób na wiodące kierunki dyskusji naukowej w Polsce, a tym bardziej o zasięgu międzynarodowym. Recenzent także ich nie dostrzega. Brak też stażów naukowych w jakiegokolwiek znaczącej instytucji naukowej o zasięgu międzynarodowym czy wprost zagranicznej.

Do swojej pozostałej aktywności naukowej Habilitant zalicza uczestnictwo w Kole Nauk Penalnych „Liberum” przy Wyższej Szkole Prawa im. Heleny Chodkowskiej we Wrocławiu - od stycznia 2015 r. do maja 2017 r. - to jest w trakcie studiów prawniczych, pełnienie funkcji Wiceprzewodniczącego Rady Programowej Prac Naukowych Wyższej Szkoły Zarządzania i Przedsiębiorczości z siedzibą w Wałbrzychu oraz udział w projektach badawczych w charakterze członka zespołu badawczego w projekcie „Bezpieczeństwo krajowe i międzynarodowe w XXI wieku” (01.01.2020 – 31.07.2020), „Prawo i administracja. Teoria i praktyka” (01.06.2020 – 31.07.2020), „Problemy prawa we współczesnej Europie” (01.01.2020 – 30.04.2020) oraz w charakterze eksperta w projekcie „Obserwatorium Dolnośląskiego Rynku Pracy i Edukacji” (30.08.2011-30.04.2015). Skoro projekty te jednak obejmują niepowiązaną tematykę, ich czas trwania wynosił po 2, 3 i 7 miesięcy, brak informacji o ich finansowaniu oraz podstaw do uznania, że były to projekty z konkursów naukowych ogólnopolskich czy międzynarodowych, a także brak danych o wykonywanych zadaniach i rezultatach, to trudno uznać je za znaczący dowód udziału w aktywności naukowej na poziomie co najmniej ogólnopolskim. Brak w wykazie dorobku informacji o udziale w pracach krajowych i międzynarodowych zespołów badawczych prowadzących granty międzynarodowe i krajowe.

Impact Factor publikacji Habilitanta nie został podany. W bazie Google Scholar brak cytowań prac naukowych tego autora. Wskaźnik cytowań wg Google Scholar wskazuje na 0 pozycji, zatem również h-indeks wg. Google Scholar wynosi 0 (wg. ustaleń własnych z Google Scholar, informacji tych bowiem nie przedstawiono).

Do osiągnięć w zakresie działalności edukacyjnej i dydaktycznej Habilitant wskazuje prowadzenie zajęć dydaktycznych na studiach licencjackich, inżynierskich, jednolitych magisterskich oraz podyplomowych na kierunkach: prawo, prawo w biznesie, zarządzanie, bezpieczeństwo wewnętrzne, finanse i rachunkowość, turystyka i rekreacja, socjologia ekonomiczna. Wśród przedmiotów prawniczych były to zajęcia z zakresu: prawo publiczne gospodarcze, prawo handlowe, prawo w turystyce i rekreacji, praktyczne aspekty prawa, wprowadzenie do prawa cywilnego, podstawy prawa cywilnego i gospodarczego, prawo bankowe, prawna ochrona konkurencji i konsumenta, doradztwo prawno-biznesowe, kontrola, audyt w bezpieczeństwie, finanse organizacji gospodarczych, dokumentacje i rozliczenia podatkowe, bankowość, opodatkowanie działalności gospodarczej, zarządzanie finansami publicznymi, projekty UE w instytucjach administracji publicznej. Wiele innych przedmiotów nie dotyczyło bezpośrednio prawa, lecz przede wszystkim było to zarządzanie projektami, finanse, zarządzanie finansami przedsiębiorstw, rachunek kosztów, makroekonomiczne otoczenie biznesu, zarządzanie zmianami i projektami, zarządzanie płynnością finansową, planowanie finansowe w przedsiębiorstwie, metody i narzędzia w zarządzaniu projektami, zarządzanie zmianą i wartością w przedsiębiorstwie, analiza finansowa podmiotów gospodarczych i inne. Nie ma zatem

Habilitant w istocie żadnego doświadczenia w prowadzeniu zajęć z zakresu prawa karnego materialnego ani procesowego, czyli w zakresie w jakim przedstawił swoje najważniejsze osiągnięcie naukowe. Brak danych o okresie prowadzenia zajęć, nie jest też zadaniem recenzenta dokonywanie samodzielnej w tym zakresie kwerendy. Założyć można jednak, że nastąpiło raczej to po 2017 r., tj. po uzyskaniu tytułu zawodowego magistra prawa, a więc trwało 3-4 lata.

Nie pełnił dotąd Habilitant roli promotora prac magisterskich, a jedynie promotora 8 prac licencjackich w Wyższej Szkole Zarządzania i Przedsiębiorczości przede wszystkim z zakresu zarządzania, finansów publicznych, audytu. Stwierdzić zatem należy, że nie posiada doświadczenia samodzielnego prowadzenia seminariów dyplomowych na studiach prawniczych, promowania prac magisterskich, czy choćby prowadzenia seminariów, poza nielicznymi pracami licencjackimi. Nie pełnił także funkcji promotora pomocniczego w przewodach doktorskich ani magisterskich.

Do swoich osiągnięć organizacyjnych Habilitant zalicza udział w komitetach organizacyjnych konferencji ogólnopolskich oraz konkursów krasomówczych, zespołów jakości kształcenia na uczelni czy moderatora na konferencjach.

Podsumowując, tę część aktywności Habilitanta należy ocenić negatywnie. Dostrzec trzeba zdecydowany brak doświadczenia dydaktycznego w zakresie prawa, ze szczególnym uwzględnieniem karnego w którym zgłoszono prace habilitacyjną, zupełny brak doświadczenia dydaktycznego w zakresie promotorstwa prac magisterskich, nadto zdecydowanie dostrzegalny jest brak doświadczenia i udziału w pracach międzynarodowych zespołów badawczych i w ogólnopolskich projektach badawczych finansowanych ze środków zewnętrznych. Ogólna ocena bierze pod uwagę pewną aktywność w prowadzeniu zajęć z wielu rozbieżnych i niepowiązanych ze sobą przedmiotów w wielu dziedzinach, także w zakresie prawa, aktywność organizacyjną i konferencyjną, przy czym dotyczy to konferencji i wydarzeń nie organizowanych w wiodących ośrodkach naukowych, ani tym bardziej o ogólnopolskim czy międzynarodowym zasięgu. Należy także pamiętać, że skoro Kandydat uzyskał tytuł zawodowy magistra prawa w 2017 r. (wniosek złożono z końcem 2021 r.) to także staż w tym wskazanym wyżej zakresie jest zaledwie 3-4 letni.

Nie uczestniczy Habilitant w ogólnopolskiej dyskusji naukowej dotyczącej zagadnień nowych i związanych z rozwojem prawa, lecz wydaje się raczej zaangażowany w relacjonowaniu osiągnięć innych naukowców, stanu prawnego i wydanych orzeczeń. Nie może to dziwić, jeśli wziąć pod uwagę, że wykształcenie prawnicze Kandydat uzyskał dopiero w 2017 r., a wcześniej jego przedmiotem badań była ekonomia i zarządzanie. Jego poglądy naukowe nie są relacjonowane ani cytowane w znanych recenzentowi publikacjach naukowych z zakresu prawa karnego materialnego czy procesowego.

V. Ocena końcowa

W mojej ocenie dr Piotr Paweł Falenta **nie spełnia wymogów** określonych w art. 219 PSWiN, albowiem

- wprowadzie posiada stopień doktora nauk ekonomicznych – nadany Szkołę Główną Handlową w 2014 r. oraz tytuł zawodowy magistra prawa uzyskany w 2017 r. w Wyższej Szkole Prawa im. Heleny Chodkowskiej we Wrocławiu to jednak

- nie wykazuje się w wymaganym zakresie aktywnością naukową, oraz

- nie posiada w dorobku osiągnięcia naukowego, stanowiącego znaczny wkład w rozwój określonej we wniosku dyscypliny,

albowiem takim opracowaniem z pewnością nie jest przedstawiona praca *Uprawnienia operacyjne Policji o charakterze inwigilacyjnym*, Wydawnictwo Adam Marszałek, Toruń 2020



/-Paweł Wiliński-/

Poznań, 13 sierpnia 2022 r.